

CAPITOLUL 1

Este cel mai tare!

24 decembrie 1977

— **G**us, l-ai făcut praf pe băiatul de aur! exclamă un tânăr — de vreo douăzeci și șapte de ani în timp ce năvălea în biroul lui Gus, urmat de un mic alai. Ești cel mai tare, bravo!

Gus Delaney se forță să zâmbească și se ridică în picioare, o siluetă profilată cu spatele la fereastra dincolo de care cerul Bostonului se înclina în fața lui. Biroul îi era înțesat de vrafuri cu dosare de informații financiare ale companiilor pe care le studiasse în acea zi.

— Tocmai am primit estimarea pentru profitul anual, interveni entuziasmat un alt bărbat. Fondul Elysium a zdrobit toate celelalte fonduri de la Fidelity. Profit anual de 84%! Și asta în anul în care S&P a înregistrat pierderi de două cifre! E posibil ca Elysium să aibă anul ăsta cel mai mare profit *din țară!* adăugă el.

Tăcură cu toții, în așteptarea reacției lui Gus care se așeză la loc, zâmbind în continuare, dar fără a-și arăta dinții, cu buzele strânse și brațele încrucișate odihnindu-se pe birou.

Părul lui negru era scurt, nu lung și ondulat, așa cum o cerea moda, ci tunsoarea soldățească, plată în vârful capului, dar suficient de țepănă din cauza gelului pentru a părea că

firele sunt gata să se spargă în orice clipă ca niște țurțuri. Purta un costum albastru cu dungi fine, o cămașă albă scrobită și bretele maro din piele. Pe sub costum se ghicea un corp athletic de peste un metru și optzeci înălțime.

Tinerii care se îngrămădiseră în biroul lui aveau părul lung și uscat cu föhnul. Costumele care le atârnavă lejer pe umeri erau croite din stofe ecosez ușor încrețite, în nuanțe de gri și maro, iar cămășile și cravatele erau cu imprimeuri.

— Dar tu știai deja asta, observă primul bărbat, Sean McCormick.

Gus încuviință din cap, cu același zâmbet întipărit pe față.

— Da, domnul Johnson m-a sunat azi-dimineață la șapte ca să-mi spună.

Tânărul McCormick făcu ochii mari.

— Cred și eu că te-a sunat, interveni un bărbat scund pe nume Michael Palin. Și mă rog frumos, de ce *nu* l-ar suna Ned Johnson personal pe administratorul lui de fond, noua vedetă a firmei, pentru a-i mulțumi că i-a adus anul acesta câștiguri de milioane de dolari?

— Cum ai făcut? Cum ai obținut un profit de 84% când piața a fost în cădere liberă tot anul?

— Presupun că știți cu toții secretul, răspuse Gus. Am reușit pentru că nu mi-e frică.

— Frică de ce? întrebă Palin.

— De orice. Gus îi studie pe bărbații din jurul său, care așteptau explicații. Nu mi-e frică de eșec, continuă el. Toți ceilalți se tem de eșecuri și asta le influențează modul în care investesc. Eu nu mă tem, adăugă el și făcu o pauză pentru a testa reacția tinerilor. Oricum, fără ajutorul vostru nu aș fi reușit, spuse într-un târziu. Mă rog, aș fi reușit, dar mi-ar fi fost mult mai greu, râse el. Acum, serios vorbind, vă mulțumesc, băieți, pentru efortul

depus. Deschise sertarul biroului, scoase patru cutiuțe și înmână câte una fiecăruia. V-am luat un mic cadou de Crăciun. Nu-i cine știe ce, doar un semn al aprecierii pentru orele suplimentare pe care le-ați făcut și pentru toată munca voastră.

— Dar nu era nevoie să ne iei nimic, obiectă Palin aruncând o privire cutiei.

— E un fleac. M-am gândit că v-ar completa în mod fericit garderoba.

Frank Kaplan fu primul care deschise cutia.

— Uau, ce tare! exclamă el. Pare vechi și valoros.

Ceilalți trei deschiseră și ei cutiile.

— E foarte frumos, constată Palin.

Gus le făcuse cadou câte un ceas. Le studie fețele și-și dădu seama că nu cunoșteau valoarea obiectului.

— Uite ce-i. Dacă nu vă plac, spuneți-mi și o să le schimb cu niște Rolexuri.

— Cum? spuse Kaplan. Rolex? Ceasurile alea nu costă cam 5 000 de dolari? Păi dacă e așa, eu unul aș prefera Rolexul, adăugă el pe ton glumeț, însă Gus sesiză că vorbea serios.

— N-am nimic împotriva, dar înainte de a lua această hotărâre ar trebui să știi că, cel puțin după părerea mea, ceasurile astea sunt mult mai valoroase. Sunt marca Hamilton Byrd. Fac parte din seria Explorer din 1930 și sunt extrem de rare. Au fost fabricate doar 285 de astfel de piese și ale voastre sunt în stare excelentă. Sunt din aur galben masiv de 14 carate. De un Rolex poate face rost oricine. Astea sunt mult mai interesante. Mi-ar plăcea ca oamenii mei să arate ca niște tineri dichisiți, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Și acum, sper să nu vă supărați, dar o să-mi strâng lucrurile și o să plec acasă.

— O să te cred numai când o să văd cu ochii mei, spuse Ed Fannon. Pun pariu că dacă o să te sunăm la miezul nopții, o să

te găsim la birou, uitându-te peste datele de piață fundamentale pentru Intel.

— Și eu pariez că mâine-dimineață la ora șapte vei răspunde la telefon de aici, din biroul tău, adăugă Palin.

— Îmi pare rău, băieți, însă de data asta ați pierde pariul, spuse Gus. În seara asta am musafiri. Care vor sta la mine toată săptămâna, așa că n-am de gând să vin pe aici. Se uită la teancul de hârtii de pe birou. Poate că totuși o să trec ca să arunc o privire și să mă asigur că n-ați dat foc clădirii.

— Hei, ai și tu măcar un pic de încredere în noi, comentă McCormick. Cine sunt musafirii?

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Gus.

— Nimeni. Acum vreau să vă văd plecați. Crăciun fericit și ne vedem săptămâna viitoare.

Se ridică în picioare și începu să răsfoiască prin teancul de hârtii, fără a le mai arunca vreo privire.

Tinerii pricepură aluzia și părăsiră în grabă și tăcuți biroul. Gus îi conduse și se opri în prag. Îl auzi pe Kaplan comentând:

— N-are decât treizeci și doi de ani și e deja administrator de fond la una dintre cele mai bune companii din lume. Și în primul an i-a surclasat pe toți jucătorii de pe piață. E cel mai tare!

— Nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul. Indiferent ce se întâmplă, rămâne rece, spuse McCormick. Ai dreptate. E cel mai tare!

Gus chicoti și se întoarse în biroul său. Trase un sertar și scoase o fotografie ștersă, cu marginile îndoite – un băiat și o fată. O studiu. Copiii erau îmbrăcați în haine nou-nouțe. Fetița purta o fustă ecosez și un pulover albastru și zâmbea la obiectiv, ținând în brațe o cutie Peanuts cu mâncarea de prânz.

Băiatul, mai mic ca vârstă și aparent neatent sau neinteresat de aparatul de fotografiat, privea în jos, foarte serios, la cutia

lui de mâncare cu imaginea lui King Kong, pe care o ținea în față cu ambele mâini. O pată mică de murdărie sau praf se vedea pe obrazul fetei. Gus o îndepărtă cu degetul, după care întoarse poza și reciti pentru a nu știu câta oară textul înscris pe spate: „Lilly și Jack, prima zi de școală, 1976.”

Puse fotografia înapoi în sertar. Se întinse și căscă, apoi reveni la birou, strânse câteva vrafuri de hârtii și le vârî în servietă, îi dădu ultimele instrucțiuni secretarei, îi spuse că poate să plece, urcă în Mercedesul său 450 SL și acceleră spre casă.

CAPITOLUL 2

Așteptarea

Gus deschise ușa casei, păși afară și aruncă o privire în beznă. Fulgi mari de zăpadă umpleau cerul cenușiu și întunecat și începuseră să acopere firele de iarbă din curte. Aprinse o țigară Newport mentolată. Era supărat pentru că se reapucase de fumat. Cartierul era cufundat în liniște, cu excepția unei singure mașini care trecu împroșcând apa de pe carosabilul ud. Nu era mașina pe care o aștepta. Smulse țigara dintre buze și o azvârli dezgustat pe jos.

— Pe unde naiba sunt? murmură el, după care se întoarse tremurând în casă, unde un pom de Crăciun înfășurat în lumini colorate care scliffeau intermitent emana o strălucire caldă, învăluitoare, contrastând cu frigul de afară.

Gus trase în piept parfumul de pin, apoi stropi pomul cu apă pentru a-i umezi acele. Rearanjă ornamentele și studie unul din ele, făcut din bastonașe de acadea lipite între ele. Pe ele fusese încleiată o fotografie cu doi copii în pijamale verzi, așezați în fața unui șemineu.

Era al cincilea an de când Gus se ducea la Ferma de Pomi de Crăciun din Nashua, New Hampshire, cu ferăstrăul său de mână, pentru a tăia un brad Douglas uriaș. Și era primul an în care cei doi copii din poză nu îl însoțiseră.

Gus șterse un fir de praf de pe fotografie și așeză ornamentul în partea din față a pomului, la nivelul ochilor. Apoi se urcă pe un scaun pentru a potrivi mai bine steaua din vârful. Pinul era prea înalt pentru camera lui de zi și steaua stătea aplecată într-o rână, lipită de tavan, însă Gus știa că celor mici avea să le placă să aibă un pom de Crăciun mare.

Aranjă cei trei ciorapi atârnați de polița șemineului – unul mare și doi mai mici. Pe aceștia din urmă stăteau înscrise cu litere mari lucioase argintii, de mâna unui copil, numele Jack și Lilly.

Un miros de biscuiți cu fulgi de ciocolată arși pluti prin living și îl trezi din visare. Se repezi în bucătărie și scoase din cuptor prăjiturile înnegrite și întărite.

— La naiba! Înjură el.

Scoase capacul de pe o oală care fierbea pe aragaz și sfărâmă cu o lingură câțiva cartofi reci și tari. După care tăie o felie de mușchi de porc într-o tigaie de lângă oală și gustă. Carnea era uscată, tare și rece. Strânse cele trei farfurii pe care le așezase pe masa din sufragerie și luă din frigider o doză de bere Schlitz pe care o bău pe nerăsuflăte. Porni apoi să amestece într-un vas cu lichior de ouă fără alcool.

Când termină de amestecat, își turnă un pahar pe jumătate plin cu lichior de ouă și pe jumătate cu rom, stinse toate luminile din casă și se așeză la fereastră, sorbind. Se uită la fulgii care se învârteceau, se răsuceau, cădeau și se agățau de crengile ienupărului tânăr din curtea din față a casei și ascultă vuietul vântului, trosnetul lemnului în șemineu și sunetul scos de zăpada care se lovea de ferestre.

Rămase așa, în întuneric, timp de douăzeci de minute, apoi aprinse luminile și deschise patefonul. Elvis Priesley interpreta *Blue Christmas*. Auzi zgomotul unei mașini care oprise pe alee.

— Era și timpul!

Deschise ușa. Nu era ea, ci părinții lui, Charlie și Vera Delaney. Veniți direct de la slujba de la ora șase seara de la biserica St. Andrew.

— Bună, mamă. Bună, tată.

— Unde sunt copiii? Înăuntru? Întrebă mama lui Gus.

— Nu. Încă nu au sosit.

— Cum așa? Ea unde e?

— Nu știi. Ar fi trebuit să fie aici la ora patru.

— Avionul a avut întârziere?

— Nu, am sunat și mi s-a spus că a aterizat la timp. Femeia asta o să mă bage la azilul de nebuni!

— Nu o lăsa să te enerveze. Nu-i oferi această satisfacție, zise Vera. Trebuie să-ți vezi mai departe de viață.

— Mda, ce ușor e de spus. Nu apuc să-mi văd propriii copii. Se mută în New Jersey și îi ia cu ea și judecătorul zice că totul e în regulă. Stă cu ei tot anul și eu doar două luni vara și alternativ de sărbători. Acum e primul meu Crăciun cu ei și uite cum întârzie.

Termină de băut altă doză de Schlitz, o zdrobi în pumn și o aruncă în foc, unde metalul se zbârci și izbucni în flăcări.

— Ajunge! N-ar trebui să bei așa de mult, îl admonestă mama sa.

— Ce tot spui? Nu-i decât o bere.

— Păi altceva nici n-ai în frigider.

— Ia mai lasă-mă în pace, mamă. Sunt bine. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Ba îmi fac. Tot timpul îmi fac griji.

Gus intră în bucătărie. Ieși cu o nouă doză de bere în mână și cu o țigară atârându-i de buze. Porni să se plimbe de colo-colo prin living, aruncând câte o privire afară la zăpada care începuse să se aștearnă. Vera clătină din cap.

— Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

Gus se reapucase de fumat pentru a-și calma nervii în timpul audierilor pentru custodia copiilor și cerșea în pauzele de la tribunal țigări de la alții.

— Mi-am propus să mă las de Anul Nou. Până atunci mai e o săptămână, murmură el printre buzele strânse în jurul țigării.

Vera goli un sac mare de pachete, pe care le așeză sub pomul de Crăciun.

— Ce sunt astea? întrebă Gus.

— Cadouri pentru copii, răspunse Vera.

Gus luă în mână un pachet.

— Scrie că e „de la Moș Crăciun”. Pe astea nu le poți pune încă sub pom. Moșul nu vine decât la miezul nopții, după ce copiii s-au culcat. Ai uitat?

— Atunci pe cele de la Moșul o să le ascundem.

În timp ce Vera golea sacul cu cadouri, Charlie aprinse televizorul pentru a urmări *O viață minunată*¹, difuzat pe WLVI Channel 56. Semnalul era prost și imaginea la fel de încetoșată ca și cerul de afară.

Gus se postă din nou în fața ferestrei.

— Sper să nu dea vina pe vreme, comentă el. E în stare să spună că i-a fost teamă să conducă pe ninsoare și s-a cazat undeva lângă aeroport. Oricum, ar fi trebuit să mă sune.

— Crezi c-a avut un accident?

— Deocamdată șoselele sunt bune. Zăpada încă nu s-a depus, spuse Charlie luându-și o clipă ochii de la televizor. Nu-ți mai face atâtea griji. Stai jos, uită-te la televizor și nu te mai gândi la asta.

— Nu pot, răspunse Gus.

Se întrebă dacă puștii erau bucuroși să petreacă Crăciunul cu el. După divorț, când Victoria îi adusese în iunie la el pentru

¹ Film de Crăciun din 1946, în regia lui Frank Capra, considerat unul dintre cele mai bune de acest gen din istoria cinematografului mondial (n.tr.).

prima lor vară departe de mamă, copiii se agățaseră de picioarele ei și strigaseră că nu voiau să rămână cu tata. Și după aceea nu conteniseră cu plânsul timp de două zile.

Gus visase dintotdeauna să aibă o viață fericită de familie. Acum toate visele lui se spulberaseră, aidoma scânteilor care dispăreau în foc. Viața pe care și-o planificase sărise în aer și el o învinovăța pe Victoria că aprinsese fitilul.

Altă mașină trase pe alee. Gus se uită la ceas. Era ora opt seara.

— Ea e? întrebă Vera în timp ce-și netezea rochia.

— Nu-mi dau seama. Farurile se stinseră. Nu, nu e Victoria, e Stacy.

— Ai invitat-o aici pe Stacy? întrebă Vera.

— Da, dar de ce mă întrebi?

— Știi bine că asta o să o scoată din sărite pe Victoria. Ce Dumnezeu, Gus, vrei să faci scandal în fața copiilor?

Gus medită asupra spuselor Verei. Oare făcuse bine invitând-o pe Stacy? La sfârșitul lui august, când Victoria venise să-i ia pe Jack și Lilly la New Jersey pentru începutul anului școlar, Lilly îi povestise Victoriei pe drumul de întoarcere despre iubita tatei, care rămânea deseori peste noapte în casa lui și dormea cu el în cameră.

Victoria îl sunase imediat cum ajunsese acasă. Urlase în telefon:

— Dacă mai aflu că târfa aia a rămas peste noapte la tine, o să am grijă să nu-ți mai vezi copiii niciodată! Ești dezgustător! La ce mediu infect îi expui pe copii! Crezi că e o idee bună s-o vadă pe târfa ta umblând de colo-colo prin casă în cămașă de noapte?

Chestia asta îl enervase pe Gus peste măsură, pentru că Stacy avea asupra copiilor o influență mai bună decât propria lor mamă. Petrecea mai mult timp cu ei decât Regina Victoria.

Le citea, îmbrăca păpușile Barbie împreună cu Lilly și lupta alături de Jack și figurinele lui din *Războiul stelelor* împotriva Imperiului cel Rău. Iar puzzle-ul complet cu *Căsuța din Prerie*, care stătea pe măsuta de cafea, fusese proiectul special al lui Stacy și Lilly.

Victoria îi folosea pe copii drept pioni în misiunea de a-i face viața amară lui Gus. Nu le citea niciodată. Nu se juca niciodată cu ei. Își refuza întotdeauna fiica, pretextând: „Nu acum, Lilly, mami are treabă.” Țipa la Jack dacă avea tricoul scos din pantaloni, la Lilly dacă își pătase bluza și la amândoi dacă aveau unghiile murdare.

Se încrunta atunci când copiii alergau prin casă și îi pocnea cu o lingură de lemn dacă făceau zgomot, se smiorcăiau ori îi răspundeau obraznic. Așa că naiba să o ia pe Victoria! O voia pe Stacy lângă el. Avea tot dreptul să-și invite iubita de Crăciun la el acasă. Victoria nu va avea încotro și se va obișnui cu ideea.

— Bună, Stacy. Crăciun fericit, îi ură Vera în timp ce o îmbrățișa.

Charlie o sărută pe obraz și o întrebă ce mai face.

— Stai să te ajut, spuse el luând o valiză mare din mâinile ei. Ce ai aici?

— O, mai nimic, niște cadouri pentru copii, răspuse Stacy. Și am o budincă de pâine pe care am copt-o special pentru voi. Deși nu cred că a ieșit prea bună. E pentru prima oară când fac așa ceva. Am încercat rețeta de la tine, adăugă ea către Vera.

Gus îi zâmbi și o strânse la piept.

— Mulțumesc, îi șopti el. Crăciun fericit!

Îi aduse apoi un pahar de lichior de ouă cu rom și tăie câte o felie de budincă pentru fiecare. Vera și Stacy începură să discute despre copii, în timp ce Charlie continuă să urmărească *O viață minunată*, boscorodindu-le la fiecare câteva minute că răsăteau copiii.

— În ziua de azi copiii au de toate. Când eram eu mic, de Crăciun bunicii ne dădeau câte un măr și atât, bombăni el. Și de la Moșul căpătam un singur cadou, de obicei o pereche de pantaloni sau de ghete. Gesticulă spre mormanul de pachete de sub pomul de Crăciun, apoi se uită la Gus. Să nu sărăcești din cauza disputelor cu Victoria. Cu toate prostiile astea de cadouri, o să-i strici pe copii.

— Nu-ți face tu griji pentru mine, îl repezi Gus. Îmi permit.

Charlie își dădu ochii peste cap și își îndreptă din nou atenția înspre filmul de la televizor.

Vera și Stacy îi ignorară și-și continuară conversația. Gus se încruntă și se duse la intrarea secundară în casă, cea din spre bucătărie, pentru a aduce alte lemne de foc. Zăpada continua să cadă cu fulgi mari. În timp ce ridica lemnele în brațe, o mașină rula pe drumul din fața casei. Gus își încordă privirea pentru a desluși dacă Victoria era înăuntru. Nu știa ce marcă de mașină închiriasse fosta lui nevastă.

Mașina părea un autoturism combi. Staționă preț de câteva minute în fața casei, cu motorul mergând în gol. Gus lăsă lemnele din brațe și porni peste peluză către ea. Cuprins de emoție, aștepta ca portierele să se deschidă și copiii să alerge în întâmpinarea lui. În schimb, mașina demară în trombă în momentul în care el făcu câțiva pași.

Tremură de frig și-și scutură zăpada de pe cap și umeri. Luă din nou lemnele în brațe și intră în casă târșându-și picioarele.

Lăsă buturugile să cadă în cutia din lemn de lângă șemineu, aruncă un butuc în foc și-și șterse murdăria de pe cămașă. Focul pocni și câțiva tăciuni săriră pe covor.

— O urăsc, izbucni el și dădu cu piciorul în cutia de lemn.

Stacy veni și-și așeză un braț pe umărul lui.

— Nu-ți mai face griji, trebuie să sosească, și vei avea destul timp de petrecut cu copiii. Doar o să stea la tine toată săptămâna, spuse ea. Mă duc să-ți prepar ceva de băut. Ce-ai vrea?

— Lichior de ouă cu rom.

— Asta îți trebuie ție acum? zise Vera. Parcă vorbesc cu pereții. Frumos ți-ar șade să te vadă Victoria împleticindu-te atunci când va sosi. Foarte isteț din partea ta. Îți va fi de mare ajutor la viitoarele audieri la tribunal.

— Ce-mi pasă, e clar că nu mai vine, răspunse Gus. Așa că de ce să nu mă simt bine?

Azvrârlu un tub de hârtie de împachetat în pomul de Crăciun. Pinul se clătină și ornamentele zdrăngănită. Câteva căzură și se zdrobiră de podea.

Stacy rămase pentru o clipă înmărmurită în pragul bucătăriei, apoi intră în încăpere fără să se uite în spate. După câteva minute reveni în living cu o cană mare de lichior de ouă.

— Unul nu are cum să strice, se scuză ea față de Vera cu un zâmbet slab.

— Mda, unul n-are cum să strice, numai că a fost precedat de șase beri, ripostă Vera și se întoarse spre televizor pentru a urmări *O viață minunată*.

— Poate c-ar trebui să urmez exemplul lui George Bailey¹ și să mă arunc și eu în râu, spuse Gus. Atunci nu veți mai avea de ce să vă faceți griji că beau prea mult.

Vera clătină din cap, dar nu spuse nimic și nici nu-și luă ochii de la televizor.

— Deși știi foarte bine cine aș vrea eu să se arunce în râu, adăugă Gus și se îndreptă din nou către fereastră pentru a privi cum ninge.

¹ Personajul principal din filmul *O viață minunată*. Deznădăjduit după pierderea unei sume mari de bani de către unchiul său Billy în ajunul Crăciunului, fapt care îi pune în pericol afacerea și îl va azvrârlu în închisoare, George plănuiește să se sinucidă, dar e salvat de un înger și de locuitorii orașului, care au strâns între timp bani pentru a-l ajuta (n.tr.).